

Čís. 1190.

Zločin veřejného násilí dle §u 99 tr. zák.

**Není třeba, by zlo, jímž pohroženo, bylo zlem bezprostředně hro-
zícím.**

(Rozh. ze dne 23. dubna 1923, Kr I 381/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 9. února 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle §u 99 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovozuje, že pro skutkovou podstatu zločinu dle §u 99 tr. zák. je zapotřebí hrozby, ohlašující nějaké násilí bezprostřední, a že nestačí, měla-li H-ová strach, že stěžovatel mohl by jí někdy v budoucnosti ublížiti. Než nelze stížnosti přisvědčiti. Způsobilst pohrůžky, vzbuditi důvodnou obavu, není podmíněna tím, že zlo, jímž se hrozí, jest označeno jako zlo bezprostředně nastávající; osoba, jíž bylo hroženo, může opovědi zla býti uvedena ve strach a nepokoj i tehdy, má-li za to, že opovězené zlo nebude uskutečněno hned, nýbrž v době budoucí. Naopak obavy, jinak odůvodněné, mohou býti tím intensivnější, musí-li ohrožená osoba míti za to, že pachatel uskuteční zlo nebo pokusí se o to nikoliv již v době vyhrůžek, kdy ohrožený, maje se právě pro čerstvý dojem vyhrůžky na pozoru, jest připraven k obraně neb útěku, nýbrž v době pozdější, až okolnosti budou pro pachatele příznivějšími a ohrožený opomene náležitou opatrnost, neočekáváje útoku. Stav strachu a nepokoje, do něhož osoba ohrožená byla vyhrůžkou uvedena, prodlužuje se, bylo-li zlo opovězeno pro budoucnost, časově, takže míra duševní trýzně nejistotou, kdy zlo nastane, není zmenšena, nýbrž spíše stupňována. Nelze proto shledati právní omyl v tom, že nalézací soud podřadil projevy stěžovatelovy, o které jde, pojmu nebezpečné vyhrůžky dle §u 99 tr. zák., třeba že Růženě H-ové nebylo pro přítomnost jiných osob očekávati uskutečnění zla ihned, bezprostředně po vyhrůžných projevech, ale obávati se, že stěžovatel jí způsobí opovězené zlo později, až bude v noci její manžel za službou venku a ona s dítětem sama doma. Rozhodným je pouze úmysl stěžovatelův, uvésti Růženu H-ovou ve strach a nepokoj a způsobilst vyhrůžek, vzbuditi důvodnou obavu; nalézací soud zjistil obě známky skutkové bezvadně, odůvodnil dotyčné výroky případně a uvážil také obšírně důležitost zla a všechny okolnosti, povahu stěžovatelovu, náchylnost jeho k opilství a způsob, jakým se choval při příběhu, o který jde.

Čís. 1191.

»Udáním« ve smyslu §u 209 tr. zák. jest tvrzení vůči vrchnosti, že se označená osoba dopustila určitého zločinu. Lhostejno, že tvrzení bylo vysloveno k dotazu vrchnosti. Stačí, byl-li domnělý pachatel označen